

Arrest

nr. 80 392 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE loco advocaat S. GAZZAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 29 januari 1988 geboren in Kirkuk. U bent van Arabische origine. Reeds op jonge leeftijd verhuisde u samen met uw gezin naar Bagdad. In februari 2011 werd u lid van de politieke partij National Mesopotamia Front (NMF) die bij de laatste verkiezingen opkwam onder de kartellijst van Allawi, al Qayima al Irakiya (de Irakese Lijst). Op 2 mei 2011 werd er door uw partij een lezing georganiseerd in Mansour, Bagdad. Het thema van de lezing was het nakende vertrek van de Amerikaanse troepen. Bij de lezing waren vertegenwoordigers van verschillende Iraakse politieke partijen. Tijdens deze lezing hield u een toespraak. In uw toespraak beschuldigde u de Sadr groepering en de Minister president Maliki ervan de belangen van het land niet te dienen. U stelde dat ze de belangen van Iran verdedigden. U merkte tijdens uw toespraak op dat de leden van de Sadr groepering niet tevreden waren met uw uitspraken. Op 7 mei 2011 verliet u

het kantoor van de partij en was u per auto op weg naar de jachtclub van Bagdad om uw ouders te ontmoeten. In de buurt van het Nisour plein kwam een auto naast u rijden. Een inzittende gebaarde dat u het raam moest openen en riep u toe dat u hield van de Amerikanen. De inzittende richtte een pistool op u en vuurde drie schoten af. Door een snelle reactie kon u ontkomen. In shock reed u naar de dichtstbijzijnde controlepost en contacteerde uw vader. Hij kwam naar u toe en bracht u naar uw grootouders in Mosul. Daar werd beslist dat u beter het land kon verlaten. Op 15 mei 2011 reisde u naar Turkije. U verbleef enkele dagen in Turkije en reisde op 23 mei 2011 verder. Op 30 mei 2011 kwam u in België aan en vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een badge van het NMF, een badge van de jachtclub, vier getuigenverklaringen van leden van het NMF, een getuigenverklaring van uw vader, een bewijs van goed gedrag en zeden, uw diploma, uw studentenkaart, de oude militaire kaart van uw vader en twee recente militaire badges van uw vader. Verder legt u nog kopies voor van de partijbadges van de vier getuigen, de woonkaart van uw vader, een voedselrantsoenkaart en twee aanstellingsbrieven van het bedrijf Rawafid el Ghadak.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij de daadwerkelijke inhoud van uw politieke activiteiten en uw engagement binnen de partij. Allereerst is uw kennis over uw partij niet van die aard dat er aanwijzingen zouden zijn dat uw engagement binnen het NMF verder zou strekken dan eenvoudig lidmaatschap. Zo weet u niet wanneer de partij opgericht werd. U weet verder niet wat de uitslag van uw partij was bij de laatste verkiezingen en u kunt slechts een lid van de partij benoemen dat toen verkozen werd. Gevraagd of er nog andere verkozenen waren, geeft u geen antwoord op de vraag en verwijst louter naar de website waar de namen van de kandidaten opstaan. U kent wel de voorzitter van de partij maar of hij opkwam bij de laatste verkiezingen weet u evenmin (CGVS, p.11, 12, 18). U wijt uw gebrekkige kennis aan het feit dat u nog niet zo lang lid bent en verklaart dat u wel meer weet over de kartellijst van Allawi waarvan het NMF deel uitmaakt (CGVS, p.12, 17). Vooreerst dient worden opgemerkt dat van iemand die in het huidige Irak de stap zou hebben genomen om effectief lid te worden van een bepaalde politieke partij en in het openbaar politieke activiteiten uitvoert als lid van deze partij, mag worden verwacht dat zijn politieke bewustzijn en kennis reeds voor zijn politieke engagement ontwikkeld was. Bovendien blijkt uw kennis over deze kartellijst ook zeer beperkt te zijn. Gevraagd naar hoeveel partijen deel zouden uitmaken van dit kartel zegt u dat er misschien twintig partijen tot het kartel zouden behoren. Los van het feit dat het opmerkelijk is dat u niet nauwkeuriger kunt aangeven hoeveel partijen er opkomen onder deze lijst is het bevreemdend dat u slechts twee partijen, waaronder uw eigen partij, kunt benoemen die tot dit kartel behoren. Ook de precieze uitslag van deze kartellijst bij de laatste verkiezingen kent u niet (CGVS, p.11, 12, 18, 19). Hoogst opmerkelijk, aangezien het kartel van Allawi de verkiezingen won met slechts twee zetels voorsprong op de lijst van de huidige eerste minister Maliki. Een verkiezingsuitslag die zorgde voor een maandenlange impasse in de Iraakse politieke en een hoogst turbulente coalitievorming, iets wat zelfs een Irakese burger met een beperkte politieke interesse niet ontgaan zou zijn.

Uw verklaringen over de daadwerkelijke inhoud van uw politieke activiteiten binnen de partij zijn evenmin overtuigend te noemen. Zo verklaart u aanvankelijk dat u lid was van de commissie Buitenlandse Zaken binnen de partij en lid van de studentenafdeling (CGVS, p.10). Later stelt u echter dat u helemaal geen lid was van de commissie Buitenlandse Zaken en dat u gewoon ambtenaar was binnen de partij. Uiteindelijk verklaart u dat u gewoon student bent en geen vast ambtenaar binnen de partij. U was gewoon lid van de studentenafdeling en hield zich bezig met de politieke bewustmaking van andere studenten en praatte met hen over simpele zaken (CGVS, p.17, 18). Dat u dergelijke inconsistente verklaringen aflegt over uw functie, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde activisme binnen de partij.

Ook uw verklaringen over de toespraak die u zou hebben gehouden en die de oorzaak van uw problemen zou zijn geweest overtuigen allerm minst. Het is vooreerst onwaarschijnlijk dat een jonge soenniet, die bovendien de zoon is van een luchtmachtkolonel die zelf gevisieerd zou worden, in het huidige Irak bij zijn eerste toespraak tijdens een openbare politieke bijeenkomst in de aanwezigheid van leden van de Sadr groepering kritiek gaat leveren op deze groepering. Zoals u zelf immers verklaart is de gewapende vleugel van deze partij, het Mehdi leger, verantwoordelijk voor 80 % van de moorden in het algemeen en in het bijzonder voor de moorden op soennieten (CGVS, p.20, 21). Voorts blijkt dat u geen enkel bewijs kunt voorleggen dat deze politieke bijeenkomst heeft plaatsgevonden. Ook op de website van de partij of in de media zou er geen enkel bericht verschenen zijn over deze

bijeenkomst. U verklaart dit doordat de bijeenkomst werd georganiseerd op het niveau van studenten en dat de belangrijke kopstukken niet werden uitgenodigd (CGVS, p.13, 24). Vreemd genoeg had u eerder verklaard dat zelfs de voormalige minister van Binnenlandse Zaken Jawed el Bolani werd uitgenodigd en beweert u later tijdens het gehoor dat de directeur van het Algemeen Secretariaat en de verantwoordelijke voor humanitaire zaken van de partij weldegelijk aanwezig waren bij de lezing (CGVS, p.12, 13, 25). Evenzeer opmerkelijk aangaande de toespraak is dat u geen enkele naam van de andere sprekers blijkt te kennen (CGVS, p.27, 28). Verder beweert u dat u beschikte over foto's. Die bevonden zich echter op uw laptop die in het opvangcentrum zou zijn gestolen. Opmerkelijk genoeg kunt u geen bewijs voorleggen van deze diefstal. Dit omdat iemand van het opvangcentrum zou gezegd hebben dat het geen zin had om aangifte te doen van deze diefstal. Dit is echter weinig waarschijnlijk.

Verder blijft u opmerkelijk vaag wanneer u wordt gevraagd of leden van het NMF omwille van hun politieke engagement of affiliatie op een of andere manier geïsoleerd zouden worden met het oog op vervolging. U maakt wel gewag van een parlements lid van de partij die gearresteerd zou zijn geweest. Deze gebeurtenis vond echter plaats voordat u lid werd van de partij en u heeft geen enkel idee waarom deze man gearresteerd zou zijn geweest. Verder zouden er volgens u vroeger nog leden van de partij gearresteerd zijn geweest. U weet echter niet om wie het zou gaan (CGVS, p.22). Van iemand die actief is binnen een partij, en omwille van dit activisme zijn land moet ontvluchten en internationale bescherming aanvragen, zou men toch kunnen verwachten dat hij beter op de hoogte is van dergelijke feiten. Dergelijke informatie is immers van belang om uw eigen risico op vervolging correct in te schatten. In het licht van bovenstaande vaststellingen, kan u niet overtuigen dat u omwille van uw politiek activisme een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren.

Daarenboven dient nog worden opgemerkt dat de vijf getuigenissen voorlegt, evenmin kunnen overtuigen. U beweert dat ze verklaringen bevatten van getuigen over het feit dat u op 7 mei 2011 het slachtoffer zou zijn geweest van een moordpoging omwille van uw lidmaatschap van het NMF, omwille van uw standpunten bij de lezing en om uw standpunten over vrede en de Iraakse samenleving. De vier documenten van de andere leden van uw partij bevatten allemaal dezelfde inhoud (op de naam van de ondertekenaar na). Het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen (CGVS p.26) laat niet toe objectieve bewijswaarde aan deze attesten te hechten. Uit de vertaling van de documenten blijkt bovendien, in tegenstelling tot uw verklaring, dat er over de lezing met geen woord wordt gerept. Door dergelijke foutieve verklaringen over de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag ondergraaft u opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven en de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Verder legt u geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Dit is des te meer opmerkelijk daar u verklaart dat uw vader bij de autoriteiten aangifte heeft gedaan van de beschieting.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw verklaring dat uw vader veel risico's loopt omwille van zijn functie bij het leger, niet kan worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat u omwille hiervan wordt geïsoleerd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Behalve de éne beschieting omwille van uw politiek activisme, zo hier al geloof aan zou mogen worden gehecht, heeft u geen persoonlijke problemen gekend of bedreigingen ontvangen.

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidsstroepen en overheid geïsoleerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De badge van het NMF is enkel een aanwijzing voor uw lidmaatschap van de partij. Ze bevat echter geen informatie over uw daadwerkelijke functie, activiteiten of de reikwijdte van uw politieke engagement. Bovendien dient het voorleggen van documenten gepaard te gaan met geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Dat is hier niet het geval. De overige documenten zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, opleiding, loopbaan en lidmaatschap van de jachtclub of hebben betrekking op andere personen. Geen van deze documenten doen echter uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Inzake de tekorten die hem worden verweten in zijn kennis van zijn partij en de politiek in het algemeen stelt verzoeker dat verweerder zijn persoonlijkheid negeert en geen rekening houdt met de tijdelijke dimensie van zijn engagement. Verzoeker is een student van 24 jaar, zijn vader is militair en hij heeft een gouden jeugd gehad. Hij heeft het engagement in zijn bloed en is van ideologische orde van het soort "Peace and Love". Hij gaat akkoord met de idealen van zijn partij en hun engagement tegen het sektarisme en de verdeling van Irak. Bijgevolg engageerde hij zich toen zijn buur hem aanmoedigde.

Verzoeker betoogt dat het feit dat er politieke hiaten zijn niet toelaat de bedreigingen te weerleggen. Hij heeft trouwens tijdens het gehoor nauwgezet de vragen beantwoordt over partijleiders. Bovendien gaf hij de juiste namen van de leden, en dit zonder naar het internet te verwijzen zoals verweerder beweert. Verzoeker heeft een badge en attesten van leden van de partij neergelegd. Hij gaat de verbintenis aan om alles te ondernemen om zijn woorden te bewijzen en documenten mee te delen.

Het argument van verweerder is voorts gebaseerd op een algemeenheid over het engagement van partizanen in Irak. Verweerder mag zulke algemeenheid niet aanwenden om te besluiten dat verzoeker niet tot een politieke partij kan behoren zonder eerder politiek engagement.

Wat betreft zijn gebrek aan kennis over het kartel stelt verzoeker dat hij op bepaalde precieze vragen kon antwoorden.

Voorts voert hij aan dat de onnauwkeurigheden of tegenstrijdigheden die worden aangehaald door verweerder niet van dergelijk belang zijn dat zij zijn vrees in het gedrang brengen.

Omtrent zijn functie herhaalt verzoeker dat zijn engagement slechts dateerde van enkele maanden en dat hij lid werd omdat één van zijn vrienden lid was en hem overtuigde. Bijgevolg was hij eenvoudig vrijwillig lid en nam hij omwille van zijn studentenstatuut aan deze sectie deel. Tijdens het gehoor verduidelijkt hij welke zijn exacte functies waren. Verzoeker stelt verder dat het zijn eerste belevenis van een politiek engagement was en dat hieraan amateurisme en onwetendheid is gekoppeld. Verzoeker verduidelijkt dat zijn voornaamste functie op zijn badge stond. De term ambtenaar is een term voor alle leden van het bureau van Bagdad. Verzoeker verstond dat werd gevraagd naar wat er op de badge stond. Hij verduidelijkt dat hij ambtenaar is van het bureau van Bagdad, dat dit zijn voornaamste en officiële functie is en niet zijn functie in één van de onderafdelingen zoals deze van buitenlandse zaken. Verzoeker betoogt tijdens de twee gehoren coherent te zijn gebleven.

Hij benadrukt verder dat hij een welgestelde student is die van zijn lidmaatschap en engagement een politieke hobby maakt.

Wat betreft de lezing van 2 mei 2011 levert verzoeker het bewijs van naïviteit door het woord te nemen voor honderden personen om zijn mening te geven over de situatie in Irak. Verweerder impliceert met zijn argument dat het niet aannemelijk is dat verzoeker kritiek zou hebben geleverd op de lezing dat het behoren tot de sjiieten, dan wel soennieten, een bedreiging betekent. Bovendien stelt verweerder dat de zoon van een kolonel het woord niet mag nemen tijdens een openbare vergadering. Dergelijke redenering belemmert de vrije wil en zou een groot aantal politieke loten ontkrachten. Het feit dat de handelingen van de Sadr-groep worden bekritiseerd in aanwezigheid van hun leden is niet onmogelijk en geschiedt misschien wel onbewust of moedig. Uit het argument van verweerder blijkt dat het gebrek aan politieke stabiliteit en de gevolgen van het innemen van een politiek standpunt of het behoren tot een gemeenschap worden erkend. Bijgevolg spreekt verweerder zich tegen waar deze verder de stabiliteit in Irak aanhaalt.

Verzoeker wijst erop dat hij heeft uitgelegd waarom hij niet kon bewijzen dat de lezing op 2 mei 2011 heeft plaatsgevonden. Zijn computer werd gestolen in het onthaalcentrum.

Waar hem een tegenstrijdigheid wordt verweten over de aanwezigheid van politieke leiders benadrukt verzoeker dat hij zulke aanwezigheid niet heeft vernoemd en dat er bij de lezing van het gehoor onbegrip is geweest. Er waren contradicties op andere lijsten maar er was geen kwestie van leiders.

Verzoeker was niet op de hoogte van partijleden die werden aangehouden en kan geen inlichtingen geven die hij niet bezit. Dit bewijst dat partijleden het mikpunt zijn van bedreigingen of aanhoudingen.

Verweerder maakt volgens verzoeker een duidelijke beoordelingsfout waar zijn politiek engagement ongeloofwaardig wordt geacht. Verzoeker loopt bijgevolg een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon omwille van het ernstig geweld in het geval van een intern of internationaal gewapend conflict *“in de zin van artikel 48/3, par. 2”* van de vreemdelingenwet.

Omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad baseert verweerder zich op een rapport dat werd bijgewerkt op 5 januari 2012. Dit rapport is volgens verzoeker niet actueel gemaakt *“ten opzichte van de omstreden akte van 31 december 2011”* en de recente actualiteit in zijn land van oorsprong. Verzoeker voegt informatie bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen de situatie in Irak en in Bagdad in het bijzonder is verergerd. Men telt maandelijks meerdere dodelijke aanslagen. Verzoeker verwijst naar aanslagen in Irak en Bagdad op 22 december 2011, 5 januari 2012, 14 januari 2012, 27 januari 2012 en twee aanslagen in februari 2012. Hij betoogt dat in Irak alle dagen aanslagen plaatsvinden en dat het aantal dodelijke aanslagen in Irak en Bagdad voor hem een reëel risico inhoudt in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg is de informatie waarop verweerder zich baseerde verouderd en niet meer actueel en houdt het argument van verweerder een

duidelijke beoordelingsfout in. Bovendien maakt verweerder melding van de behandeling van asielaanvragen in Nederland, Duitsland en Noorwegen. Verweerder redeneert hiermee met vergelijkingen en niet naar recht. Voorts hebben deze landen een specifieke bescherming die niet toelaat dat Irakezen worden teruggezonden naar Irak. Bijgevolg is het argument van verweerder klaarblijkelijk in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker de volgende documenten neer: twee attesten waarin de diefstal van zijn laptop in het onthaalcentrum wordt bevestigd, een bevestigingsbewijs van de rechtbank van al-Karkh omtrent de moordpoging op zijn persoon met een vertaling, de vertaling van een bevestiging van zijn lidmaatschap van zijn partij en een bevestiging van zijn deelname aan een lezing van 2 mei 2011 met een vertaling (rechtsplegingdossier, stuk 9).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker baseert de aangevoerde vrees op zijn lidmaatschap van en activiteiten voor het NMF doch hij legde, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, wel degelijk incoherente verklaringen af omtrent zijn precieze functie en activiteiten binnen deze partij. Bij het CGVS verklaarde hij aanvankelijk spontaan: *"Ik was lid van de commissie buitenlandse zaken binnen de partij en ook bij de afdeling studenten"* (administratief dossier, stuk 4, p.10). Later tijdens het gehoor verklaarde hij echter dat zijn functie in wezen ging over de algemene betrekkingen, afdeling studenten en ontkende hij eenduidig en uitdrukkelijk dat zijn functie iets te maken had met de commissie buitenlandse zaken (*ibid.*, p.17-18). De vraagstelling in het kader van het voorgaande geschiedde in duidelijke bewoordingen en verzoekers verklaringen in dit verband zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die hij *post factum* tracht aan te brengen in het verzoekschrift.

Bovendien antwoordde verzoeker, wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd wat hij dan deed voor de partij, in ontwijkende bewoordingen dat hij student was en dat hij geen vaste ambtenaar was. Wanneer nogmaals werd aangedrongen stelde hij op vage en algemene wijze dat hij dingen deed zoals de lezing, dat hij ook met andere studenten sprak om hen bewust te maken, dat hij geen hoge functie had en dat hij ook met andere studenten ging praten over simpele zaken wanneer zij elkaar ontmoetten in kleine

vergaderingen (*ibid.*, p.18). Deze vage en algemene verklaringen getuigen niet van een doorleefd politiek engagement.

De voormelde verklaringen kunnen bovendien niet worden gerijmd met verzoekers eerdere verklaringen in de vragenlijst. In de vragenlijst gaf hij immers eenduidig aan dat hij in Bagdad de PR deed voor het kartel (administratief dossier, stuk 10, p.3).

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat er een aantal opvallende lacunes voorkomen in zijn kennis omtrent de partij waarvan hij voorhield lid te zijn. Zo wist hij niet wanneer deze partij werd opgericht, noch wat de uitslag van zijn partij was bij de laatste verkiezingen. Voorts kon hij slechts één lid van de partij benoemen dat bij deze verkiezingen verkozen werd en antwoordde hij ontwijkend op de vraag of er nog andere verkozenen waren. Of de voorzitter van de partij opkwam bij de verkiezingen wist hij evenmin. Verzoeker verklaarde zijn gebrek aan kennis door te stellen dat hij nog niet lang lid was en gaf aan dat hij meer wist over de kartellijst waarvan het NMF deel uitmaakt. Zijn kennis omtrent dit kartel bleek echter eveneens uiterst beperkt te zijn. Hij kon niet met de nodige nauwkeurigheid aangeven hoeveel partijen deel uitmaken van het kartel. Bovendien kon hij, ondanks dat er volgens hem misschien twintig partijen in het kartel zaten, slechts twee van de partijen in het kartel – waaronder dan nog zijn eigen partij – benoemen. Ook de precieze uitslag van de kartellijst bij de laatste verkiezingen bleek hij niet te kennen, hetgeen hoogst opmerkelijk is aangezien het kartel van Allawi de verkiezingen won met een nipte voorsprong op de lijst van al-Maliki, wat zorgde voor een maandenlange impasse in de Iraakse politiek en een hoogst turbulente coalitievorming teweeg bracht.

Verzoekers bewering dat hij wel degelijk de namen van de (verkozen) leden zou hebben genoemd en daarbij niet naar het internet verwees kan niet worden gevolgd. Wanneer hem werd gevraagd naar de andere verkozenen van zijn partij, antwoordde hij immers *“Alle kandidaten werden hun namen op irakiya vermeld ik ken hen niet”* (administratief dossier, stuk 4, p.18).

Verzoeker betwist de voorgaande vaststellingen voor het overige niet doch tracht de aperte lacunes in zijn kennis te vergoelijken door te stellen dat zijn engagement voor de partij van korte duur en beperkt was en door erop te wijzen dat hij op een aantal andere vragen wel kon antwoorden. Dit vormt echter geen afdoende verklaring voor de voormelde, frappante gebreken in zijn kennis en kan deze niet toedekken. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat iemand die verklaart in het huidige Irak effectief lid te zijn geworden van het NMF, als lid van deze partij in het openbaar politieke activiteiten te hebben uitgeoefend en ingevolge deze activiteiten te zijn beschoten en het land te zijn ontvlucht, bij machte moet zijn in het kader van zijn asielaanvraag te antwoorden op de hoger aangehaalde eenvoudige en elementaire kennisvragen omtrent deze partij en het kartel waarvan deze partij deel uitmaakt. Daar verzoeker hiertoe niet in staat bleek kan geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde politieke engagement en activiteiten in zijn land van herkomst.

Daarenboven legde verzoeker vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af omtrent zijn aanwezigheid en toespraak op de lezing op 2 mei 2011, nochtans het kernelement in zijn asielrelaas.

Zo antwoordde hij ontwijkend op de vraag hoeveel sprekers er na hem nog aan bod kwamen en kon hij van geen van de andere sprekers op de lezing de naam geven (administratief dossier, stuk 4, p.27).

Verzoeker legde voorts, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, wel degelijk incoherente verklaringen af omtrent de genodigden en aanwezigen op voormelde lezing. Uit zijn verklaringen, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt immers dat hij enerzijds aangaf dat de bijeenkomst werd georganiseerd op het niveau van de studenten en dat de belangrijke kopstukken niet werden uitgenodigd, terwijl hij anderzijds vreemd genoeg wel verklaarde dat zelfs de voormalige minister van Binnenlandse Zaken, Jawed el Bolani, werd uitgenodigd, alsmede dat de directeur van het Algemeen Secretariaat en de verantwoordelijke voor humanitaire zaken van de partij aanwezig waren op de lezing. Dat deze incoherentie zou berusten op onbegrip tijdens het gehoor wordt door verzoeker niet hardgemaakt en kan niet worden aangenomen. Zijn verklaringen ter zake zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Verder motiveert de bestreden beslissing met recht dat het ongeloofwaardig is dat een jonge soenniet, die bovendien de zoon is van een kolonel van de luchtmacht, in het huidige Irak bij zijn eerste toespraak tijdens een openbare politieke bijeenkomst en in aanwezigheid van leden van de Sadr-groepering kritiek zou leveren op deze groepering. Uit verzoekers eigen verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat het Mehdi-leger, de gewapende vleugel van voormelde partij, verantwoordelijk is voor het grootste deel van de moorden in het algemeen en de moorden op soennieten in het bijzonder.

Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker vage en ontwijkende verklaringen aflegde wanneer werd gevraagd naar de precieze inhoud van zijn toespraak. Zo kon hij niet aangeven hoe deze toespraak was opgebouwd en stelde hij in dit kader: *“De toespraak zelf werd geschreven door de partij*

ik moest enkel voorlezen". Vervolgens bleek hij echter niet te kunnen preciseren wie zijn toespraak dan zou hebben geschreven. Wanneer even verder nogmaals werd gevraagd hoe hij tijdens zijn toespraak de link maakte met de Sadr-groepering en hoe zijn gedachtengang was opgebouwd bleek verzoeker niet in staat hierop te antwoorden doch verviel hij andermaal in vage, algemene en ontwijkende bewoordingen (*ibid.*, p.14-16). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk een toespraak zou hebben gehouden over een dermate gevoelig thema als het vertrek van de Amerikanen uit Irak en in dit kader zou zijn gekomen tot het beschuldigen van de Sadr-groepering, omtrent het voorgaande de nodige duiding zou kunnen verstrekken.

De voormelde vaststellingen laten niet toe enig geloof te hechten aan verzoekers aanwezigheid en toespraak op de lezing van 2 mei 2011.

Verder motiveert de bestreden beslissing met recht dat verzoeker opmerkelijk vaag bleef wanneer hem werd gevraagd of leden van het NMF omwille van hun politieke engagement of affiliatie op een of andere manier gevisieerd zouden worden met het oog op vervolging. Verzoeker laat de pertinente motivering dienaangaande volledig ongemoeid. Van iemand die actief is binnen een partij, ingevolge dit activisme problemen heeft ondervonden, zijn land heeft moeten ontvluchten en daarom internationale bescherming vraagt, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij beter op de hoogte is omtrent zulke gegevens. Dergelijke informatie is immers van essentieel belang om het eigen risico op vervolging correct in te schatten. Dat verzoeker heeft nagelaten zich omtrent het voorgaande te informeren getuigt bijgevolg geenszins van een ernstige en geloofwaardige vrees in zijn hoofd.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden politieke activisme voor het NMF, noch aan de problemen die hij ingevolge deze activiteiten beweert te hebben ondervonden.

De ter terechtzitting neergelegde stukken vermogen niet de voormelde vaststellingen te ontkrachten (rechtsplegingdossier, stuk 9).

Uit de attesten inzake de diefstal van zijn laptop blijkt slechts dat verzoekers computer werd gestolen. Zij bevatten echter geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane, concrete vaststellingen. Het attest van de rechtbank van al-Karkh betreft een faxkopie van slechte kwaliteit. Gelet op de manipuleerbaarheid van faxkopieën kan aan dit document geen bewijswaarde worden gehecht. Voorts zou het kwestieuze attest blijkens de inhoud ervan zijn opgesteld op basis van de gezegden van verzoeker, hetgeen wel erg bevreemdend is gelet op het feit dat zijn vader slechts klacht zou hebben ingediend in september, wanneer verzoeker reeds geruime tijd in België verbleef, en in acht genomen dat verzoeker zelf stelde: *"de rechter heeft mij gevraagd om te verschijnen maar ik was niet daar"* (administratief dossier, stuk 4, p.8). Verzoeker stelde bij het CGVS bovendien daardoor geen bewijs te kunnen voorleggen van zijn rechtszaak en preciseerde: *"Mijn dossier moet bij de rechter zijn dat betekent dat ik persoonlijk aanwezig moet zijn hij moet mijn verklaring noteren dan pas krijg ik een bewijs, dat was niet het geval, de hele zaak ging niet door, ik heb geen bewijzen"* (*ibid.*, p.25).

Daar waar verzoeker een vertaling neerlegt van een bevestiging van zijn lidmaatschap van zijn partij dient te worden opgemerkt dat hij enkel deze vertaling neerlegt doch dat het document waarvan een vertaling wordt neergelegd zich niet in de neergelegde bundel stukken bevindt.

Wat betreft het document dat zijn deelname bevestigt aan een lezing op 2 mei 2011, dient te worden vastgesteld dat dit stuk klaarblijkelijk een kleurenkopie betreft, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën evenals op het hoger gestelde inzake zijn deelname aan de lezing, geen bewijswaarde kan worden toegekend.

De neergelegde documenten zoals opgenomen in het administratief dossier zijn evenmin van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers relaas kunnen herstellen (administratief dossier, stuk 13: documenten).

Wat betreft de badge van het NMF dient te worden opgemerkt dat lidkaarten van een politieke beweging weliswaar een bijkomend bewijs kunnen zijn van de aangehaalde feiten, doch dat dergelijke stukken op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Zij hebben geen officieel karakter en geen officiële bewijswaarde. De neergelegde badge weegt *in casu* niet op tegen de hoger gedane, frappante vaststellingen inzake verzoekers voorgehouden politieke activisme. Dient bovendien te worden opgemerkt dat, zo de neergelegde badge als aanwijzing voor verzoekers lidmaatschap van het NMF zou kunnen worden beschouwd, hieruit niet kan worden afgeleid welke verzoekers daadwerkelijke functie of activiteiten zouden zijn geweest, noch wat de reikwijdte was van zijn voorgehouden politieke engagement. Verder blijkt hieruit hoegenaamd niet dat er een lezing zou zijn geweest op 2 mei 2011 noch dat verzoeker op deze lezing aanwezig zou zijn

geweest of als spreker zou zijn opgetreden, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat hij daardoor enig probleem zou hebben ondervonden.

Aan de getuigenis afkomstig van verzoekers vader kan, gelet op de nauwe familieband met verzoeker, bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden toegekend.

De vier getuigenissen van de partijleden van verzoeker vertonen, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing en door verzoeker niet wordt betwist, op de naam van de ondertekenaar na allemaal dezelfde inhoud, hetgeen wijst op het gesolliciteerde karakter van deze stukken. Aan dergelijke gesolliciteerde documenten kan geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde dat niemand het incident heeft gezien zodat de neergelegde getuigenissen noodzakelijkerwijze zijn opgesteld louter op basis van zijn eigen verklaringen en hoe dan ook geen waarde kan worden gehecht aan de inhoud van deze documenten (administratief dossier, stuk 4, p.26). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals met reden aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij klaarblijkelijk niet op de hoogte was van de precieze inhoud van de getuigenissen daar waar hij foutief beweerde dat hierin zijn aanwezigheid op de voormelde lezing wordt vermeld. Dat hij zich kennelijk niet de moeite heeft getroost zich te informeren omtrent de inhoud van de stukken die hij zelf neerlegt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en die betrekking hebben op het kernelement in dit relaas doet afbreuk aan de ernst en de oprechtheid van de door hem aangehaalde vrees.

De overige documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen evenmin de teloorgedane geloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat hij, gelet op de sub 2.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande, niet aantoonde dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan voorts in zijn betoog omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad niet worden gevolgd. Bij de beoordeling van de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden met diverse objectieve elementen. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier, waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt besproken, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen,...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie). Uit deze informatie, waarin terdege rekening wordt gehouden met het feit dat in verzoekers regio van herkomst nog bomaanslagen en doelgericht geweld voorkomen, blijkt dat het geweld dat in Bagdad nog plaatsvindt in steeds mindere mate willekeurig van aard is en grotendeels een doelgericht karakter vertoont. Verzoeker stipt weliswaar met recht aan dat zich sedertdien nog nieuwe aanslagen en incidenten hebben voorgedaan in Irak en Bagdad, doch uit de door hem aangehaalde incidenten kan niet worden afgeleid dat de situatie aldaar sedert het opstellen van de informatie in het administratief dossier dermate zou zijn gewijzigd dat zij beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in het voormelde wetsartikel. Uit de door hem neergelegde informatie blijkt andermaal dat de aanwezige incidenten eerder doelgericht van aard zijn en hoofdzakelijk zijn gericht tegen de Iraakse politiediensten en overheid en tegen bepaalde bevolkingsgroepen (rechtsplegingsdossier, stuk 1). Eveneens blijkt uit de door verzoeker neergelegde informatie, en meer bepaald uit de wekelijkse AKE-veiligheidsupdates, dat de situatie in Bagdad – ondanks dat er eind december 2011 en in januari 2012 een aantal aanslagen werd gepleegd – herhaaldelijk wordt omschreven als rustiger dan gewoonlijk en dat het geweld recent, in de maand februari, opnieuw is afgenomen (*ibid.*). Dit blijkt daarenboven tevens duidelijk uit de informatie die verweerder bij de nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 5). Uit deze informatie, die dateert van 19 maart 2012, blijkt dat het aantal doden in Irak in de maand januari 2012, de maand die volgde op het vertrek van de Amerikanen, weliswaar was gestegen doch hieruit blijkt tevens dat (i) het geweld daarbij

nog steeds hoofdzakelijk was gericht tegen bepaalde categorieën van personen; (ii) het aantal doden sedertdien opnieuw gevoelig is afgenomen en ongeveer gelijk is met het gemiddelde aantal voor het vertrek van de Amerikanen. Op basis van de informatie zoals aanwezig in het dossier dient te worden besloten dat in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS